

Mál nr. 371/2018**M og
V vegna ábyrgðartryggingar sveitarfélagsins A hjá V****Ágreiningur um bótaskyldu vegna líkamstjóns er M varð fyrir í starfi sínu****Gögn.**

Málskot móttakið 14.11.2018 ásamt fylgiskjölum 1-4.

Bréf V dags. 21.12.2018 ásamt fylgiskjali 1.

Athugasemdir M við bréf V, dags.10.01.2019.

Málsatvik.

Hinn 5. maí 2016 var M að störfum sem þroskaþjálfari í sérdeild grunnskóla sem rekinn er af A. Var hún ásamt öðrum starfsmanni að róa ellefu ára nemanda, sem átti við hegðunarvanda að etja. Eftir að M og hinn starfsmaðurinn töldu nemandann hafa róast nóg til að óhætt væri að sleppa honum kýldi hann M í andlitið. Höggið hafði m.a. þær afleiðingar að M missti þrjár framtennur, auk þess sem hún varð fyrir andlegu áfalli vegna atviksins, samkvæmt læknaþreffi er lagt var fyrir nefndina.

Að mati M má rekja tjón hennar til saknæms og ólögmæts athafnaleysis af hálfu A. Þannig hafi verið kveðið á það í verklagsreglum um viðbrögð við vandamálum er varða nemendur í grunnskólum A, að starfsfólki beri skylda til að bregðast tafarlaust við með líkamlegu innngripi leiði háttsemi nemanda af sér hættu fyrir samnemendur eða starfsfólk. Við slíkar aðstæður sé mikilvægt að starfsfólk vinni ekki eitt heldur kalli til aðstoð annarra starfsmanna eða viðeigandi aðstoð annarra aðila, t.a.m. lögreglu. M hafi beitt líkamlegu innngripi og haft annan starfsmann sér til aðstoðar. Því hafi hún fylgt þessum reglum þrátt fyrir að þær hafi aldrei verið kynntar henni, eða þeim samstarfsmanni sem aðstoðaði hana umrætt sinn.

Umræddur nemandi eigi þá við alvarlegt hegðunarvandamál að stríða, og hafi mál hans lengi verið til skoðunar hjá skóla- og barnaverndaryfirvöldum. Aldrei hafi þó lögregla verið kölluð til vegna hegðunar hans. M hafi heldur ekki kallað lögreglu til umrætt sinn, enda hafi henni verið það ómögulegt, þar eð eina samskiptatækið hafi verið vegg tengdur sími sem var staðsettur utan kennslustofunnar. Hvorki M, né starfsmaðurinn sem var henni til aðstoðar, hefðu þannig getað kallað til lögreglu umrætt sinn. Því hafi verklagsreglur skólans, sér í lagi með tilliti til mikils hegðunarvanda þessa nemanda, verið ófullnægjandi, og í raun ómögulegt að fylgja þeim. Þá hafi M verið ein að vinna með umræddum nemanda, og hinn starfsmaðurinn hafi komið til aðstoðar úr öðru herbergi. Áður hafi verklagið verið þannig að tveir starfsmenn hafi séð um umræddan nemanda.

Enn fremur hafi vinnuaðstæður verið ófullnægjandi, og hafi M rætt það við yfirmann sinn. Þannig hafi rýmið sem nemendum var ætlað verið alltof lítið miðað við fjölda barna, og ekkert sérstakt rými til staðar svo þeir nemendur sem misstu stjórn á sér kæmust afsíðis.

V hefur hafnað kröfum M með þeim rökum að tjón hennar verði ekki rakið til sakar A. Þannig hafi verið settar sérstakar verklagsreglur til að tryggja rétt viðbrögð og M hafi þekkt, eða mátt þekkja, til þeirra reglna. Reglurnar séu til samræmis við meðalhöfsreglu stjórnsýsluréttar en hins vegar hafi starfsmönnum verið frjálst að kalla til lögreglu, hafi þeir talið þörf á. Jafnframt væru gerðar ákveðnar lágmarkskröfur til starfsmanna að þeir hagi vinnu sinni þannig að þeir gæti varúðar í samræmi við það sem megi af sanngirni ætlast til af þeim. Enn fremur hafi ekki verið lögð fram nein gögn er sýni fram á að ágreiningur hafi verið uppi um fyrirkomulag skólavistar þessa tiltekna nemanda. Engin gögn hafi heldur verið lögð fram er sýni fram á að gerðar hafi verið athugasemdir við húsnaði eða almennar vinnuaðstæður. Því verði ekki séð af gögnum málsins í hverju sök A sé fólgin. Jafnframt hafi ekki verið sýnt fram á orsakatengsl milli vinnuaðstæðna, verklagsreglna, og meintrar vankynningar á þeim, og öðru því sem M byggði sök A á, og þess tjóns sem M varð fyrir.

Álit:

Eins og fram kemur að ofan er deilt um hvort M eigi rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V. Líta verður til þess, hvað sem líður meintum ágöllum á umræddum verklagsreglum og vinnuaðstæðum, en fallist er á það með V að gögn eru nokkuð ófullnægjandi hvað það varðar, að sýna þarf fram á orsakatengsl milli sakar og tjóns.

Af lýsingu M má ráða að umrætt sinn hafi hún farið að verklagsreglunum, en hins vegar má jafnframt ráða að nemandinn hafi ekki reitt henni hnefahögg fyrr en hún og samstarfsmaður hennar höfðu sleppt á honum takinu og metið það svo að hann hefði róast. Það var jafnframt gert í samræmi við framangreindar reglur, en þar segir að tafarlaust skuli látið af líkamlegu innngripi þegar hættuástand er liðið hjá. Svo virðist sem M, sem hafði reynslu af vinnu með umræddum nemanda, og samstarfsmaður hennar, hafi ranglega metið það sem svo að hættuástand væri liðið hjá. Verður því ekki séð að það hefði breytt neinu um atvik þetta þó verklagsreglur eða vinnuaðstaða hefði verið með öðrum hætti.

Því verður samkvæmt framansögðu ekki fallist á orsök fyrir tjóni M megi rekja til sakar A, sem er forsenda fyrir því bótaskylda stofnist úr ábyrgðartryggingu. M á því ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 29. janúar 2019
Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.
lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir